

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 07.03.1971, sp. zn. 3 To 6/71, ECLI:CZ:NS:1971:3.TO.6.1971.1

Číslo: 47/1971

Právní věta: Náklady na bohoslužebné zařízení církevních budov hradí podle § 8 zák. č. 218/149 Sb., popřípadě podle § 22 nař. č. 219/1949 Sb. stát. Těmito náklady je třeba rozumět nejen náklady na opatření takového zařízení, ale i náklady spojené s udržováním a opravou. Jde tedy o církevní majetek dotovaný ze státních prostředků a náleží mu podle § 139 tr. zák. stejná ochrana jako majetku v socialistickém vlastnictví.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 07.03.1971

Spisová značka: 3 To 6/71

Číslo rozhodnutí: 47

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Majetek dotovaný ze státních prostředků, Rozkrádání majetku v socialistickém řízení

Předpisy: 140/1961 Sb. § 132 odst. 4
§ 139 218/1949 Sb. § 8 219/1949 Sb. § 22
§ 23
§ 24

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 47/1971 sb. rozh.

Náklady na bohoslužebné zařízení církevních budov hradí podle § 8 zák. č. 218/149 Sb., popřípadě podle § 22 nař. č. 219/1949 Sb. stát. Těmito náklady je třeba rozumět nejen náklady na opatření takového zařízení, ale i náklady spojené s udržováním a opravou. Jde tedy o církevní majetek dotovaný ze státních prostředků a náleží mu podle § 139 tr. zák. stejná ochrana jako majetku v socialistickém vlastnictví.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR z 8. 3. 1971 sp. zn. [3 To 6/71.](#))

Krajský prokurátor v Plzni podal proti obviněnému obžalobu mimo jiné pro trestný čin rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 132 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b), odst. 4 tr. zák., který spáchal tím, že v době od června 1968 do listopadu 1969 na různých místech z kaplí a kostelů římskokatolické církve odcizil sochy a jiné předměty, které měly cenu 200 600 Kčs. Krajský soud

vrátil obžalobu prokurátorovi k došetření mimo jiné proto, aby bylo objasněno, zda odcizené věci patřily do majetku církve dotovaného státem, či zda šlo o jiný církevní majetek. Ke stížnosti krajského prokurátora zrušil Nejvyšší soud ČSR usnesení krajského soudu a tomuto soudu uložil, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Krajský soud vychází z ustanovení zák. č. 218/1949 Sb., případně z nařízení č. 219/1949 Sb., které vykládá tak, a že stát neposkytuje dotaci veškerému církevnímu majetku, nýbrž jenom jeho určité části. V přípravném řízení pak nebylo objasněno, zda odcizené věci patří do této části církevního majetku a z toho důvodu zůstalo dokazování podle názoru krajského soudu neúplným.

S tímto stanoviskem krajského soudu však nelze souhlasit.

Podle § 8 zák. č. 218/1949 Sb. o hospodářském zabezpečení církví a náboženských společností státem hradí stát církvím podle jejich schváleného rozpočtu řádné věcné náklady, spojené s výkonem bohoslužeb a jiných náboženských úkonů i s církevní administrativou. Na mimořádné věcné náklady poskytne stát v odůvodněných případech zvláštní pomoc.

Pokud jde o církev římskokatolickou, z jejíhož majetku byly v tomto případě věci odcizeny, má obdobné ustanovení § 22 nařízení č. 219/1949 Sb. o hospodářském zabezpečení církve římskokatolické státem, podle něhož hradí stát církvi řádné věcné náklady a náklady na obstarávání prací osobami, které nejsou duchovními. Na mimořádné věcné náklady poskytne stát v odůvodněných případech zvláštní pomoc. Pojem věcných nákladů upravuje § 23 tohoto nařízení tak, že jsou to náklady bohoslužebné a náklady správní, přičemž bohoslužebnými náklady se rozumějí náklady na církevní budovy, bohoslužebné zařízení a bohoslužebné úkony. Podle § 24 citovaného nařízení řádnými náklady jsou náklady každoročně pravidelně se opakující, k nimž patří náklady na běžné udržovací opravy budov a vnitřního zařízení. Mimořádnými náklady se naproti tomu rozumějí investice stavební i nestavební, náklady obnovy vnitřního zařízení apod.

Věci, které podle obžaloby obviněný z kostelů a kaplí církve římskokatolické měl odcizit, byly součástí zařízení těchto církevních budov, sloužícího k provádění bohoslužeb. Šlo tu totiž o svícny, sošky, plastiky a obrazy, představující různé světce a náboženské postavy, tedy vesměs o věci, které tvoří bohoslužebné zařízení církevních budov. Náklady na toto bohoslužebné zařízení hradí podle ustanovení § 8 zák. č. 218/1949 Sb., případně podle § 22 nařízení č. 219/1949 Sb. stát, přičemž těmito náklady je třeba rozumět nejen náklady na opatření nového bohoslužebného zařízení, nýbrž i náklady spojené s udržováním a opravou stávajícího zařízení, případně i náklady spojené s opatřením náhradního zařízení. Pro tento výklad svědčí skutečnost, že stát vynakládá nemalé peněžité prostředky na udržování církevních budov a bohoslužebného zařízení, především tam, kde jde o budovy a zařízení mající uměleckou nebo kulturní hodnotu. Takovou hodnotu mají i věci, které podle obžaloby měl odcizit obviněný, neboť podle posudku znalce dr. K. jde vesměs o věci, které patřily ke kulturním památkám ve smyslu § 2 zák. č. 22/1958 Sb.

Vzhledem k tomu, že odcizené věci náležely do církevního majetku, jehož náklady hradí stát, tedy jde o majetek, který je dotován ze státních prostředků, náleží tomuto majetku podle § 139 tr. zák. stejná ochrana jako majetku v socialistickém vlastnictví, tedy i ochrana proti jeho rozkrádání podle § 132 tr. zák. Přitom nezáleží na tom, z jakých prostředků byl tento majetek pořízen, případně zda stát na tento majetek již některé náklady vynaložil. Rozhodující je jen to, že jde o majetek mající povahu bohoslužebného zařízení, ohledně něhož se stát zákonem zavázal hradit církvi náklady.